

Søk på drømmejobben!

TEKST

Tor Levin HofgaardPUBLISERT 5. februar 2010

Tenk deg en jobb der du kan bruke alt du har lært om normalitet og mestring, og om mennesker i relasjoner. Tenk deg at du kan komme til med hjelp til dine pasienter tidlig; lenge før plagene har utviklet seg til fastlåste destruktive mønstre, et helt kobbel med ICD10- diagnoser og uførhet. At du kan jobbe fleksibelt, med stor grad av selvstendighet, i en hverdag preget av kreativitet i anvendelsen av tilnærminger og metoder, i tett samarbeid med andre helseprofesjoner. Og tenk deg at du får et faglig nettverk av kolleger som jobber med det samme, som du møter hvert halvår i spesielt tilrettelagte regionale samlinger.

Kan du se det for deg? Kan du kjenne hvor faglig og personlig tilfredsstillende det ville være å ha en slik jobb? Da er det bare å begynne å finpusse på CV-en, skrive en søknad og sende den til en av de 40 kommunene som nå er i ferd med å utlyse lavterskelpspsykologstillinger. Dette vil du ikke gå glipp av!

For det er nå det begynner å løsne. I mange år har Psykologforeningen arbeidet for å tydeliggjøre betydningen av psykologkompetanse i kommunene, lettere tilgjengelig for befolkningen. Opptrappingsplanen for psykisk helse, som ble avsluttet i 2008, nådde aldri sine måltall for 1.-linjen, mens spesialisthelsetjenesten fikk tilført rundt tusen nye psykologstillinger.

Nå er imidlertid fokuset i helsevesenet flyttet til Kommune-Norge. Dette har både folkehelsemessige og økonomiske årsaker. Uansett grunn er det bred politisk enighet om å satse på psykologiske helsetjenester i kommunene. Det første gjennombruddet kom i statsbudsjettet for 2009, der regjeringen bevilget 20 millioner kroner til rekruttering av psykologer i kommunene. Bevilgningen ble økt i årets statsbudsjett til 30 millioner. Men det er mer i vente, om vi skal lytte til hva som sies fra samtlige partier i Stortinget nå. I den foreslåtte Samhandlingsreformen er det varslet mer helseansvar til kommunene, og dermed forventer vi videre satsing på psykologiske lavterskeltilbud. Dette er allerede signalisert fra politisk ledelse i Helsedepartementet, og enkelte helsepolitikere i opposisjonen har til og med gått inn for milliardbevilgninger til en storsatsing på psykologtjenester i kommunene.

Men det er en vesentlig forutsetning for at dette blir en realitet: At psykologer faktisk søker jobbene som etter hvert utlyses! Det spørsmålet jeg har fått oftest så langt som president i foreningen, er: «Hvor skal dere få alle disse psykologene fra?» Mitt svar har alltid vært at jeg er overbevist om at psykologer vil ønske å jobbe på den måten et slikt

lavterskeltilbud er tenkt å være. Her vil man få brukt hele bredden av den kompetansen man har, og få være med på å utforme et relativt nytt fagfelt i samarbeid med et velorganisert faglig nettverk. Jeg har også kunnet vise til at de psykologene som allerede jobber i kommuner rundt om i landet, rapporterer at de opplever arbeidet som svært meningsfullt: «Det er jo de samme barn, unge og voksne jeg jobber med. Forskjellen er at jeg møter dem tidligere, og får dermed gjort en bedre jobb» er en vanlig kommentar.

Som forening skal vi sikre at du ikke blir alene, at du har et nettverk, og at du får utviklingsmuligheter, og arbeidet er allerede kommet godt i gang. Helsedirektoratet har bidratt med midler til opprettelsen av slike fagnettverk, og planene er å arrangere to årlige samlinger for kommunepsykologer i gitte geografiske regioner. Vi skal også fortsatt jobbe iherdig for å sikre reelle lavterskeltjenester, og videreutvikle tenkningen rundt behovet for psykologisk kompetanse i kommunene. Vi vil samarbeide tett med deg om dette. Grip denne muligheten!

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 2, 2010, side 154

TEKST

Tor Levin Hofgaard, president i Norsk psykologforening